Enderrock | Pau Gener Galin | Actualitzat el 19/05/2021 a les 08:30

Joan Colomo: «Si la societat és una merda, a la merda tot, i a passar-ho bé»

Assistim a una conversa entre el músic de Sant Celoni i el poeta i amic del poble, Pau Gener

Joan Colomo | Juan Miguel Morales

Dos amics de Sant Celoni, el cantant **Joan Colomo** i el poeta Pau Gener conversen sobre la vida i sobre el setè àlbum en solitari de **Colomo**, *Disc trist* (BCore Disc, 2021). El músic ja compta amb prop de dues dècades de recorregut a les esquenes, al costat de bandes com **The Unfinished Sympathy**, **Zeidun** o **La Célula Durmiente** i, des del 2009, en solitari.

Com ha estat el procés del 'Disc trist'?
Una mica com sempre. Quan acabo un disc em poso amb el següent. Després de *L'oferta i la demanda* (BCore Disc, 2018) ja vaig començar a fer maquetes de les noves cançons. Primer vam enregistrar les bateries amb Pau Albà a Cal Pau de Sant Pere Molanta, l'estudi de Fermí Roca (de **Biscuit**), i també Guillem Caballero va gravar uns teclats. La idea inicial era gravar el disc tot sol però la arribar la covid, i llavors el procés va ser acabar de madurar les cançons.

Per què li has posat aquest títol?
Disc trist (BeCore Disc, 2021) sona ucraïnès, és difícil de pronunciar... per la fonètica. El concepte

dels temes era trist i estava amarat de tristesa, però amb un doble missatge: tot va fatal, però no ens queda cap més opció que intentar gaudir. El volia treure al setembre però amb la pandèmia vam decidir esperar-nos. I després quan pensava que hi havia temps, em va passar el de sempre, la procrastinació. Estava previst al febrer, però anava tard, no tenia les lletres acabades, i al final ha sortit el 19 de maig.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=CYW5K_2ylgo

Com definiries procrastinació?
Aquesta pregunta no em ve gaire de gust. Ja t'ho explicaré un altre dia [Riuen]. Soc incapaç de fer alguna cosa que no em vingui de gust, si ho puc deixar per més endavant. Allò de ?No dejes para mañana lo que puedas hacer hoy' està bé si mola. Però si és cosa xunga, no. Si em moro de nit, i la cosa xunga l'he deixada per demà, tot això que hauria guanyat.

El disc l'ha editat el segell BCore i els companys de To Be Confirmed.
Sí, és la penya de tota la vida.

En algun moment has trobat a faltar les teves antigues bandes?
Tota la meva vida sempre havia estat a locals d'assaig, però al final me n'havia cansat. I, en canvi, ara amb el tema de la pandèmia he trobat a faltar fins i tot quedar per tocar amb els quatre maromos. En teoria seguim amb **The Unfinished Sympathy**, vam fer un disc fa tres anys i la idea és que algun dia, quan puguem assajar una mica, gravar-ne un altre. I **Zeidun** és una banda que mai no s'ha dissolt, sempre hi ha el cuquet de veure quan ens podrem tornar a ajuntar.

Home, Zeidun és com una entitat que s'ha escapat de les mans de tothom...
[Riu] ...sí, però després dels concerts puntuals, que muntem de tant en tant, podríem dir: "Hòstia, matem això ja!".

Alguna vegada potser ho heu dit, no?
Potser algú sí que ho ha dit, però mai de debò. Probablement tampoc no farem gaire cosa, però la vida dona moltes voltes.

Com pinta la cosa pel que fa a la gira per presentar el nou disc?
Pinta bé. De moment tenim dates tancades i confiem que aquest estiu els concerts puguin tenir una mica més de caliu.

I d'aforament...
Creuem els dits perquè la cosa millori, però no soc gaire optimista amb tot plegat.

I has pensat anar amb la banda de sempre en aquesta gira?
No, hem hagut de fer retallades [Riu]. Hem hagut de fer un ERTO [Riu més]. Em sap molt de greu, però érem sis membres i amb aquesta situació, que és tan insostenible, hem hagut de reduir a format quartet. Al final hem quedat Pau Albà, Xavi García, Guillem Caballero i jo.

Parlem del disc. Vas avançar l'"Himne de la melangia" i has destacat el missatge de "La festa està a punt d'acabar". Tot plegat té una visió una mica apocalíptica?
Des de fa un temps noto un cert desencant en molts sentits, una realitat de fi de cicle del capitalisme tardà que ens està portant a un món realment molt trist. No hi ha perspectives de moviments populars, quan en altres èpoques hi havia un idealisme més fort o la il·lusió de veure un canvi en la societat i el món... Ara no visc res d'això i em genera tristesa. Per això, l'altre missatge que intento donar amb el disc és que si la societat és una merda, a la merda tot i a passar-ho bé". El darrer tema, "Avui", narra les coses que ens passen però demana que no canviem la nostra actitud. O l'"Himne de la melangia" diu: ?Per sentir una mica d'alegria cantem l'Himne de la melangia', que és com cantar a un sentiment poc alegre, però considerant les alternatives preferim passar-nos-ho bé...

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Xb8DTnJlBEU

Que si la pandèmia ens acabarà afectant, que si el postcapitalisme agonitza o ja ha acabat i s'està transformant en alguna cosa diferent... Com veus el món? Som esclaus de la tecnologia?

Temo que no siguem ni a temps de fer els canvis necessaris per salvar els animals que es van extingint. No som capaços de canviar el sistema perquè no hi hagi gent morint-se cada dia al Mediterrani, ni tan sols de canviar el model econòmic perquè tothom tingui feina. Sembla que nosaltres, els privilegiats del primer món, tampoc vulguem prescindir dels privilegis, una condició necessària per decréixer. De fet, hauríem de pensar en no circular amb cotxes de combustibles fòssils o no voler una segona residència...

I també compartir el pastís, perquè l'1% de la població no acapari el 90% de tot.

Sí, el resultat de la revolució tecnològica provoca l'esclavitud en molts sentits... És molt fort que per la necessitat de dispositius mòbils s'acabi explotant mig món per obtenir la matèria primera per construir bateries... A més, el món virtual ens està transformant a una velocitat terrible... En fi, tot optimisme!

Video: https://www.youtube.com/watch?v=ivChneMjYIw

CULTURA ÉS TOT

El que hem constatat és que tot i el discurs que la cultura és un bé essencial, durant un any ha estat un dels àmbits que s'han tancat amb més zel.

Sí, sobre el debat de la cultura... ja no sé què pensar. Cultura és tot. Però llavors la cultura que els interessa, la propaganda, s'ha mantingut, però la cultura més transformadora... com sempre, la volen tenir de la manera més controlada possible.

Interessant refelexió. I sobre l'apartat de ?guanyar-se la vida amb la música', això existeix o... com va?

En el meu cas... miraculosament ha existit els darrers anys, però sempre penso que l'any següent m'hauré de buscar un altre 'curro'. En el meu cas ha estat gràcies a fer moltes coses diferents com, abans de la pandèmia, fer de presentador del concurs de maquetes a l'Apolo o anar a la presó a fer un taller.

A quina presó vas anar?

A Brians 2.

Jo també vaig anar a fer recitals de poesia a la Model, quan encara era una presó, i a Quatre Camins a la Roca del Vallès. Com va anar la teva experiència?

Vaig fer un taller de rock en un mòdul, amb la gent de Bitlab, que és com una cooperativa que va començar en una escola de Gavà. El primer dia vam començar fent un concert i s'hi apuntava la gent que volia. Des del primer moment va ser molt fort, i després de conviure amb els interns coneixes les persones i t'adones de les injustícies de com funciona el món penitenciari. En acabar el concert ens deien coses molt boniques, però nosaltres marxàvem a casa i ells es quedaven allà fins no se sap quan... Va ser molt emocionant.

Jo recordo la sensació dels cancells, les portes. Entrar i sortir... Era molt fort.

Sí, és com a les pel·lis.

És com una realitat paral·lela, perquè és un sistema que hem acordat perquè les persones es rehabilitin i es reinsereixin en la societat, en el millor dels casos.

Sí, i als Estats Units ja són directament empreses privades que fan servir els presos com a mà d'obra.

Tot això ho dèiem pel tema de ?guanyar-se la vida amb la música'...

Sí, cal tocar en molts grups i fer altres coses, però en realitat soc com qualsevol autònom precari que intenta anar sobrevivint.

És a dir, que és molt difícil?
Sí, tot i que sempre penso que si jo, sent així de mediocre, he pogut anar tirant... realment és possible viure de la música.

Parlem del poble, de Sant Celoni. Creus que t'ha influït d'alguna manera?
M'ha influït el fet d'haver viscut tota la vida a Sant Llorenç de Vilardell al Montnegre, i també a Sant Celoni... des de l'escola.

Vas anar a l'escola Pallerola, oi?
Sí, vaig anar a la Palle, i després a l'IES Baix Montseny. Més tard vaig estudiar Filosofia, els primers anys. Tot això va marcar les primeres cançons i també uns discos que tenen un aire més *hippy*. Però ja fa anys que soc un exiliat a la ciutat, un trànsfuga, tot i que vinc sovint a Sant Celoni i sempre amb ganes perquè hi tinc família i amics.

Joan Colomo Foto: Juan Miguel Morales

El teu primer bolo va ser al centre cívic Sax Sala de Sant Celoni, oi?
Sí, allà potser van tenir lloc tres dels cinc primers concerts de la meva vida. I recordo molt assajar a un local que era a les golfes. La principal activitat de la setmana era anar a assajar amb els amics al Sax Sala.

Darrerament hi ha hagut una proliferació de bandes i propostes musicals. Però creus que a finals dels anys noranta va existir una escena musical celonina o del Baix Montseny lligada a l'accés a locals d'assaig i a sales on es podien fer concerts?
Sí, com a mínim la nostra generació va tenir eines per poder assajar i fer concerts. Ara vaig una mica més perdut però sé que hi ha hagut certa revifalla de l'escena gràcies a la gent de Som del Montseny. Cal que hi hagi col·lectius que organitzin concerts i mogudes, és un bon aglutinador

perquè la gent s'engoril·li a fer projectes musicals i vitals.

Per anar acabant, voldria tocar dos temes més personals. El primer és la paternitat. Tens dues criatures. Com ha estat això, com un meteorit?
Realment sí, els darrers anys aquest ha estat el canvi més substancial. Ser pare de dues criatures realment ho ha capgirat tot. També ho he notat amb el tema feina, no he estat tan productiu com abans. Es fa difícil conciliar... És una feinada de 24 hores, i sí m'hi he abocat de manera voluntària.

A mi m'ha passat una cosa semblant. Des que he estat pare m'ha canviat fins i tot el concepte del temps. És una gran aventura vital que travessa el temps i l'espai...
Sí, com a vivència no hi ha res que s'hi acosti. Diuen que és com posar-se un mirall per entendre com ets i com vas ser tu. T'adones de moltes coses... és la gran aventura.

Recordo una nit que vam anar tots dos a l'As de Copes de Granollers, que tocaven Las Perras del Infierno... Me'n sento una mica responsable, perquè aquella nit vas conèixer la teva parella.
Totalment, mira, si no haguéssim anat allà tu i jo, ves a saber. No haurien nascut les meves filles. És molt *heavy*...

I per acabar, m'agradaria parlar de la mort del teu pare, Carlos Colomo.
Una de les raons del títol del *Disc trist* és que ja el tenia agafat des de feia temps. I de cop, tot ha anat molt ràpid. Ha semblat com si fos un rotllo premonitori. La mort sobtada del teu pare és una cosa que penses que mai no et passarà.

Com altres amics vaig rebre el text que el teu pare va deixar escrit, on deia que havia organitzat una festa que tenim pendent, amb el vi comprat i tot.
Sí, amb tot el context pandèmic encara es fa més trist no poder-nos ajuntar... Però ell en va ser conscient i ho va deixar preparat per quan es pugui. I el vi ja està comprat, i tant!

El teu pare era una personalitat com a escultor, però en èpoques pretèrites també va viure en la clandestinitat i va ser un activista de la lluita antifranquista. Com et va transmetre i t'ha influenciat la seva actitud i la manera d'estar a la vida?
Una de les coses que em fa més pena és no haver aprofitat molt més el seu aprenentatge. Però en realitat tot el que soc, o en bona part, ho dec als meus pares, i especialment al meu pare en el pla més ideològic i de la sensibilitat per la qüestió artística. El seu llegat és una mica això que dèiem de la manera d'estar i d'afrontar la vida. I aquest també pot ser un bon resum del disc, perquè, malgrat tot, gaudim de les coses bones, de l'amor, l'amistat... i d'un bon menjar.

De jove sempre anaves amunt i avall als concerts amb el teu cotxe i les guitarres, i els teus pares sempre et van donar suport. Era molt bonic.
Sí, em van donar un suport total amb tot el que vaig voler fer, i això va ser clau per dedicar-me a la música. És el mateix que ara intento inculcar a les meves filles, de manera que han de ser responsables dels seus actes. És preferible intentar no alliçonar ni coartar els fills sinó fer-los entendre quina és la seva responsabilitat. En lloc de prohibir o reprimir és molt millor fer aquest gest d'acompanyament i de confiança.